

Datum: 03.12.2018
Medij: Politika
Rubrika: Kultura
Autori: Redakcija
Teme: Andraš Urban

Napomena:
Površina: 684
Tiraž: 35000

Naslov: Satira o društvu koje kreira lažnu prošlost

Strana: 11

Сатира о друштву које креира лажну прошлост

Завршен је Фестивал „Дезире“ на којем је изведено 19 представа, а готово свака од њих поставила је питање публици колико је добар свет у којем живимо

Суботица – До последњег акорда све је на Међународном регионалном фестивалу савременог позоришта „Дезире“ било пуно дешавања, представа набијених глумачком снагом, покретом, визуелно динамичних и са експлозивном музиком. За крај, концерт „Лажбаха“, који је овде наступио последњи пут 1987. године на позив Љубише Ристића. Заокружени музичко сценски пројекат групе чији оснивач Иван Живков је на конференцији за медије рекао да простор Југославије даље доживљавају као свој шири завичај, савршено се уклопио у мото и заједничку потку овог фестивала – сукоб и огољавање свих врста варваризама који нас окружују.

Упечатљив наступ на Фестивалу имало је Народно позориште Битола, које је играло две представе „Доктор Фауст“, у режији Андраша Урбана и „Но(је)ва Македонија“, у режији Кокана Младеновића. Иван Јерчић, директор битолског театра, иначе најстаријег у Македонији, каже да се дошавши на место првог човека установе запитао шта жели да учини у позоришту.

– Нисам имао двојбе да морамо да се супротставимо девијацијама, друштвеним, социјалним, политичким, и да се бавимо оним чиме би позориште требало да се бави. Нисмо имали страх нити сумњу у то да је то посао којим мора да се бави озбиљно позориште – каже Јерчић, и додаје:

„Долазак на Фестивал „Дезире“ за њих је важна референца због одсу-

Сцена из представе „Бојте се Алаха: смисао живота и смрти Ћамила Сијарића“

ства позоришне критике у Македонији и људи који умеју да читају позориште.

Андраш Урбан је у представи „Доктор Фауст“ користио текст Кристофера Марлоа као литерарни предлогач, а бавећи се људским гресима и продајом душе ђаволу публику је повео у катаклизмичну слику изопаченог друштва које је продало душу зарад

највулгарнијих потреба. Редитељ Кокан Младеновић на неки начин „придружно“ се у креирању македонске нације, премештајући њену историју од античке до Ноја и проналазећи Арарат на Шар планини. Како каже редитељ, био је то сусрет Аристофана и Брехта јер је само кроз сатиру могуће представити друштво које кроз архитектонски и визуелни идентитет креира лажну прошлост.

Посебан сегмент фестивала представљају и гостовања плесног и невербалног театра. Тако је впечатљив био наступ „Виа негативе“ из Љубљане са представом „365 падања“, у којој су се бавили падом, оним физичким, обичним људским падом, до пада идеја, уверења, идеологија, вредности, што је поново завршило у слици света у којем више не опстаје ни једна вредност. Театар „Симптоми“ из Будимпеште на сцену је уз своју играчицу Емеше Цухорку извео и Еву Фахиди која има 93 године. И док обе, уз разгибавање и загревање, слажу слике из своје младости, Ева открива причу о себи, бившој заточеници логора Аушвиц, која је из логора изашла на 20 рођендан, али то нико на свету није знао, јер је била једина преживела од своје велике породице.

Најстарије приватно позориште у Мађарској, „Метаноја Артопедија“ бавила се директно нацистичком реториком у представи „Ледене доктрине“, у којој је Андре Ердџи Перович показала свој раскошни таленат. У сведеној сценографији, до изражаја долази њена интерпретација диктатора и њиховог речника. Међу представама које нас суочавају са злом, како фашизма и тако свих облика диктатуре и индоктринације јесте и остварење Златка Паковића „Бојте се Алаха: смисао живота и смрти Ћамила Сијарића“, у извођењу Босанског народног позоришта из Зенице.

Ове године Фестивал „Дезире“ трајао је од 23. новембра до 1. децембра, са 19 програма, и готово сви учесници истакли су колико им је значајан наступ на овом фестивалу, који доследно за свој репертоар бира представе које се суочавају са збиљом око нас. Неправедно би ипак било за крај и не рећи да је ово фестивал који организује малобројна екипа, и да овде и сами суботички глумци волонтирају у прихватању и организацији гостујућих колега, цепају карте, пријатељи театра пеку баклаву да почасте публику, и нико не бира посао како би организација текла без проблема. **Александра Исаков**

Из комада „Но(је)ва Македонија“ у режији Кокана Младеновића

